

Bob Dylan kon geen muziek lezen van het blad. Bob kon ook geen tweemaal hetzelfde spelen. Het ritme werd anders en de muziek ook. Medemuzikanten werden er gek van.

Ik had een leraar wiskunde en een leraar natuurkunde. De wiskundeman gaf ons een opdracht. We moesten een stelling bewijzen. Ik schreef drie bladzijden vol en kwam tot het bewijs. De man gaf mij zes op tien. Ik vond dit niet juist en sprak met de natuurkunde leraar. De man had zo zijn eigen theorie over wetenschappen. Ik zou daarvoor acht op tien geven zei hij. Je maakt een omweg van hier naar Tokio om de stelling te bewijzen. Het kan veel korter en het kan ook veel eenvoudiger. Maar gelukkig zijn er mensen zoals jij, die onderweg naar het bewijs allerlei omwegen maken. Hierdoor zullen er nieuwe ontdekkingen komen en andere inzichten. En daarom geef ik acht op tien.

Ik heb dat ook met muziek. Ik kan bijna geen bladmuziek spelen. Maar iedere nacht speel ik gitaar. Ik begin met iets wat ik mooi vind en ga daar op door. Soms moet ik dingen herhalen en soms weet ik niet meer hoe en wat het was. Ik speel dan maar iets anders. Op den duur wordt het geheel zo complex dat ik er de volgende dag maar de helft van onthouden heb. En dan begin ik opnieuw.

Echter voor mij moet muziek “iets” hebben. Het moet je pakken. Is dat niet zo dan vind ik het niet goed. Iedereen heeft hierover zijn eigen mening. Soms zie ik mensen die opgaan in de meest stomme geluiden. En soms zie je dat mensen ingewikkelde constructies mooi vinden. Soms denk ik dat muziek alleen gemaakt is voor muzikanten en denk ik dat alleen zij het goed vinden.

Tot slot is ontroering iets van een moment. Je wordt niet seconde na seconde ontroert. Het is er heel

even en je denkt o, wat mooi. Dan wacht je en hoop je dat het weer gebeurt. Sommigen noemen dat de hoogtepunten van een stuk. Zoals het overbekende slavenkoor in Nabucco van Verdi. De aanhef is zo aangrijpend dat niemand het nadeed in de jaren die volgden.

Meestal mist voor mij de muziek op alle vlakken inspiratie.

Er is immers na regen ook droogte en er is mist of hagel en er is druilregen of storm je hebt bliksem je hebt wind. In al die fenomenen zijn er zoveel verschillende soorten. Je heb harde wind, en je hebt een bries. Veelal mis ik dit in muziek. Veelal blijft een muzikant rond hetzelfde thema en dezelfde lyriek hangen. Het worden herkenningspunten. Je hoort aan de manier van spelen dat het Jimmy Hendricks is. Of je herkent onmiddellijk Fats Domino. En aan het pianospel herken je Chopin. Met de herkenning op zich is dan niets fout, alleen wordt het saai als er geen nieuwe wegen worden bewandeld.

Als deze mensen hebben een manische drang gehad om zich te verbeteren in wat ze al konden of wat ze automatisch al wilden doen.

Volgens mij is het de inspiratie gemixt met technisch kunnen dat muziek mooi maakt. Op de radio in mijn wagen zitten wel duizend posten. Ik luister naar Amerikaanse zenders of naar Jazz of klassieke opnamen. Soms druk ik de zender weg voor een andere, meestal zelfs. En once in a while is er ineens dat ene nummer dat me aanspreekt. Iets van Big Bill Broonzy. De man die alleen met een niet versterkte gitaar in de kelder van een taverne in Parijs zong. Zo eenvoudig, zo gedragen, zo makkelijk gebracht en zo onvoorstelbaar natuurlijk. Hij is nooit echt erkent door het grote publiek. Maar de vraag is: “Wilde hij dat wel?”

Je kan je dat afvragen bij veel artiesten. Je maakt geen muziek voor anderen. Je doet het voor jezelf. Vindt men dat goed dan is dat goed. Vind men dat niet goed dan is dat ook zo.

Hetzelfde geldt voor schrijven, of beeldhouwen of wat dan ook.

Weer anderen zoals Brassens bijvoorbeeld hebben een voorkomen van een okkernoot. Maar een uitstraling waar je stil van wordt. Ze verschijnen en verdwijnen maar wat ze brengen is het einde.

Gelukkig ervaart iedereen dit anders. Je hebt luisteraars die niet luisteren en zich vervelen en maar liefst zo vlug mogelijk met enkele vrienden gaan lullen. Het bestaat allemaal.

Verwacht geen dank, verwacht geen lof, dit is nergens goed voor. Roem is nog tijdelijker dan kunst zelf.

De huidige media kanalen hebben zich een imago aangemeten van expertise op elk vlak. Hun oordeel wordt door het publiek erkent als waarheid. Het was op tv, dus is het waar. Een logische reactie van een groot publiek dat op zoek is naar zekerheden die je nergens meer vindt.

Vroeger sprak de keizer. Vond hij muziek mooi, dan was die muziek ook ok voor iedereen. Geen sterveling die hier iets ging aan veranderen. Wij missen dat. Hoezeer we ook democratie prijzen, diezelfde democratie is oorzaak van onzekerheid door debat en eindeloze meningsverschillen.

De mens is gemaakt voor eindigheid niet voor oneindigheid. En dus kan hij niet tegen onzekerheden. Ook al weet je dat iets niet honderd procent klopt je zal het onderschrijven als juist.

Toen Simon “Graceland” maakte kreeg hij bakken kritiek. Zuid Afrika zat nog in de apartheid. En Amerika was er nog niet klaar voor. Een bende Zoeloes in een theaterzaal in de States was niet evident. En een bende Zoeloes waarbij de blanke leadzanger een niet echt prominente rol speelde was nog niet aanvaardbaar. Maar de nummers waren prachtig. Je kon er zo op wegdromen. Nieuwe geluiden, nieuwe ritmes.

Wij hebben in Vlaanderen ook zulke talenten. Een Vaganée met zijn oerdegelijke Jazzmuziek samen met BJO bijvoorbeeld. Of een Jef Neve met zijn zoekende muziek die soms zo overtuigend klinkt en dan weer niet zo zeker. Ik hou van allebei. Het moet allebei kunnen. Je mag van mij gerust voortborduren op dingen die anderen voor jou gedaan hebben. Als je maar zelf met een pak inspiratie komt en creatief kolen op het vuur schept.

Voor mij is muziek de eeuwige zoektocht naar dat ene vluchtige moment van extase. Een muzikant of zanger die deze creatieve emotie kan delen met het publiek ervaart dit als de ultieme beloning.